

Meditacions: Dilluns de la segona setmana de Pasqua

Reflexió per meditar dilluns de la segona setmana de Pasqua. Els temes proposats són: la pregària dels primers cristians; amb el Baptisme hem renascut en Crist; el Baptisme i la vida segons l'Esperit.

DURANT EL TEMPS de Pasqua, la primera lectura de la Missa segueix la narració dels Fets dels Apòstols, el llibre que ens relata els primers

passos de l'Església. Es tracta de la millor font per apropar-nos a la vida dels primers cristians, en què sant Josepmaria trobava llums per als cristians del nostre temps. Es percep que en aquestes primeres comunitats regnava un clima d'alegria, de gratitud profunda, d'entusiasme sobrenatural que els impulsava a compartir la seva fe amb tothom. No s'amaguen les dificultats que existien, tant externes com, de vegades, també internes a l'Església; però ni a les unes ni a les altres se'ls concedeix gaire importància: empal·lideixen davant la grandesa de la vida de la gràcia i l'acció de l'Esperit Sant.

Pere i Joan tornen després d'haver estat arrestats durant una nit per ordre de les autoritats. L'enrenou va ser gran en veure que moltes persones, després d'escoltar aquests apòstols i d'assistir a un miracle, havien cregut en Jesús. Després

d'interrogar-los, amenaçar-los i exhortar-los a no continuar predicant, els guàrdies van haver de deixar en llibertat Pere i Joan per por del poble, «ja que tothom lloava Déu pel que havia succeït» (Ac 4, 21). A la tornada, aquesta primera comunitat de cristians, potser preocupats davant les persecucions que s'apropaven, decideixen resar unànimement part del salm II. I al final d'aquesta pregària —se'ns explica a l'Escriptura— «va tremolar l'estança on eren reunits, i plens de l'Esperit Sant proclamaven la paraula de Déu amb valentia» (Ac 4, 31).

Llegint els Fets dels Apòstols descobrim que el motor de tot apostolat és la pregària. Qui prega «experimenta en viu la presència de Jesús i és tocat per l'Esperit. Els membres de la primera comunitat perceben que la història de la trobada amb Jesús no es va aturar en

el moment de l'Ascensió, sinó que continua a la seva vida. Contant el que ha dit i fet el Senyor, resant per entrar en comunió amb Ell, tot es torna viu. L'oració infon llum i calor: el do de l'Esperit fa néixer en ells el fervor»^[1].

LA LECTURA DE L'evangeli, per la seva banda, ens convida a fer un pas enrere en el temps: llegim la conversa de Jesús amb Nicodem en què parlen de la bona notícia portada per Crist; aquell diàleg en què el Senyor el convida a “néixer de nou”. En contrast amb els primers cristians, que ja havien rebut la gràcia del Baptisme i gaudien de l'assistència de l'Esperit Sant, a Nicodem se li fa més difícil entendre les paraules de Jesús. Nicodem és un jueu influent que admira Crist. Pensa que algú que fa tals prodigis deu ser

un home de Déu. Hi acudeix de nit per no ser vist en companyia d'aquell mestre inusitat, però es dirigeix al Senyor amb respecte i sinceritat. Per això, les paraules que respon Jesús porten ràpidament la conversa al pla més elevat: «Et dic amb tota veritat que ningú no podrà entrar al Regne de Déu sense haver nascut de l'aigua i de l'Esperit» (*Jn 3, 5*).

Nosaltres, igual que els primers cristians, som dones i homes nous, regenerats pel Baptisme; hem nascut de dalt. Sant Josepmaria explicava que «en el Baptisme, el Nostre Pare Déu ha pres possessió de les nostres vides, ens ha incorporat a la de Crist i ens ha enviat l'Esperit Sant»^[2]. Aquest sagrament ens dona la immensa dignitat de ser fills de Déu i d'estar cridats a la santedat, que no és altra cosa que «la plenitud de la filiació divina»^[3]. Ser sants, per tant, no és només una qüestió de comportament extern, no consisteix

només a aspirar a una perfecció ètica, sinó que es tracta de reconèixer en nosaltres la vida de la gràcia que se'ns ha infós i desitjar que es converteixi sincerament en la font de la nostra existència; consisteix a tenir cada vegada més els sentiments del Fill, tenir un cor cada cop més semblant al seu.

Amb el Baptisme comença una aventura apassionant, una aventura d'amor, una vida que no només és nova, sinó que el Senyor vol renovar contínuament al compàs de l'alè imprevisible de l'Esperit Sant. «El Baptisme ens submergeix en la mort i resurrecció del Senyor, ofegant a la font baptismal l'home vell, dominat pel pecat que separa de Déu i fent néixer l'home nou, recreat en Jesús (...). Si nosaltres celebrem el dia del naixement, ¿com no festejar o recordar el dia del renaixement? (...). És un altre aniversari: l'aniversari del renaixement»^[4].

«DES QUE vam rebre el Baptisme, tot just acabats de néixer, començà en l'ànima la vida sobrenatural. Però hem de renovar, al llarg de la nostra existència —i fins i tot al llarg de cada jornada— el determini d'estimar Déu per damunt de totes les coses»^[5]. Així explicava sant Josepmaria una característica intrínseca de la nostra vocació cristiana: aquesta disposició a acollir de manera sempre renovada la gràcia de Déu, aquest secundar les inspiracions del Paràclit amb una docilitat que eixampla la nostra llibertat interior. La vocació baptismal ens introdueix al dinamisme de la vida segons l'Esperit Sant. La nostra fidelitat al Senyor no es caracteritza per la inèrcia i la monotonia, sinó per la novetat contínua d'una resposta lliure i amorosa. Seguia dient sant Josepmaria: «En la donació

voluntària, a cada instant d'aquesta dedicació, la llibertat renova l'amor, i renovar-se és ser contínuament jove, generós, capaç de grans ideals i de grans sacrificis»^[6].

«Que gran que és el do del Baptisme! Si ens n'adonéssim plenament, la nostra vida es convertiria en un “gràcies” continu. Quina alegria per als pares cristians, que han vist néixer del seu amor una nova criatura, portar-la a la pica baptismal i veure-la renéixer al si de l'Església a una vida que mai no tindrà fi!»^[7].

Encara que potser molts no puguin recordar el dia en què, com Jesús li va dir a Nicodem, «van tornar a néixer», és un moment sempre accessible a la nostra imaginació i a la nostra pregària: allà podrem agrair a Déu i a les persones de la fe de les quals Déu es va servir per incorporar-nos a Crist.

La vida de Maria, des del *fiat* —faci's! — de l'Anunciació fins al *fiat* silencios que va repetir al peu de la creu, és un exemple per a nosaltres de resposta fidel a la seva vocació en les situacions més variades. És una manifestació de docilitat sempre renovada a la gràcia de Déu.

[1] Francesc, Audiència general, 25-XI-2020.

[2] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 128.

[3] Sant Josepmaria, *Carta 2-II-1945*, núm. 8.

[4] Francesc, Audiència general, 11-IV-2018.

[5] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 27.

[6] Ibid, núm. 31.

[7] Benet XVI, Àngelus, 11-I-2009.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dilluns-de-la-segona-
setmana-de-pasqua/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dilluns-de-la-segona-setmana-de-pasqua/) (31/03/2026)